

## האישה ללא ראש

בעמק יפה חי לרי דוד עם אישתו. הם שכרו ביתן ועיבדו חלקת אדמה, והיבולים החזירו להם את עמלם בשפע. הם לא היו תלויים באיש, השכנים כיבדו אותם, הם אהבו זה את זו וניהלו חיים נוחים ביחד.

לרי נהג לעבוד כהלכה וגם לשתות כהלכה ובכלל היה אדם בעל מנהגים לכאן ולכאן. יום אחד, כשחזר הביתה מהעיר, היה מרוצה מעצמו. הוא רכב על סוסו החדש, חזק ונאה, שצעד בקלות, ולרי נהנה מדמדומי ערב של חודש יוני, לא חשב על דבר ורק שרק בהנאה.

אך פתאום הרגיש באישה שצעדה במהירות ליד סוסו. נראה היה לו כי היא משתדלת להגיע לאן-שהוא לפני רדת לילה. לרי לא יכול היה לראות האם היא זקנה או צעירה, יפה או מכוערת, כי מעיל כבד וברדס גדול על ראשה הסתירו את צורתה כליל. האישה המוזרה הלכה בקצב רכיבתו של לרי

במשך זמן מה. ואז לרי הציע לה לעלות על סוסו מאחוריו, כי כנראה הם הולכים באותו הכוון. אך האישה לא ענתה לו. לרי חשב שהיא שותקת מביישנות ולכן עצר את סוסו ואמר "רק עלי על הסוס מאחורי. אקח אותך שלמה ובטוחה כי קטע דרך חשוך ומבודד לפנינו."

האישה קיבלה את הצעתו וכעבור רגע ישבה על הסוס מאחורי לרי, כשהיא ביד אחת נאחזת במותניו.

"אני מקווה שנוח לך, יקירתי" אמר לרי בנחת וכך הם המשיכו בדרך, טרוט-טרוט-טרוט. אך פתאום לרי, שהיה בעל אוזן חדה, שמע צליל של אחת מהפרסות.

"הפרסה השתחררה. אני צריך לסדר זאת" אמר לרי, בדיוק כאשר הגיעו לאותו הקטע החשוך שבדרך. עצים בעלי גזעים עבים, עם ענפים מכוסים בקיסוס, עמדו סביב בריכת מים קטנה, שפעם שמשה מקום שתיה לבקר. הסוס עצר במקום ולרי ירד בזריזות ורצה להוביל את הסוס בשקט אל המים. הוא אמר

"למזלי יש לי מסמר בכיסי. אין זו הפעם הראשונה שאני מפרזל סוס, ואשתמש באבן במקום פטיש."

אלא שאז גם האישה קפצה מהסוס. היא לא המתינה שיחזק את הפרסה אך הלכה משם במהירות, בלי לומר שלום או תודה או כל דבר אחר. היא רצה דרך שדות בכוון קירות מכוסות בקיסוס של כנסייה קטנה שבקרבה. "הי! אל תמהרי כל כך נערת, אל תמהרי כל כך!" צעק לרי, כשהיא ממשיכה בריצתה "ואיפה התמורה שלי? בוודאי מגיעה לי נשיקה קטנה משפתיך היפות?"

האישה דהרה ישר עד שהגיעה לקיר הכנסייה וקפצה מעליו בקלות. לרי רץ אחריה והתפלא מזריזותה. הוא עבר לבית הקברות ורץ כשהוא מועד מעל קברים חדשים ועתיקים, שרידי ארונות קבורה וגולגלות של מתים. כעבור רגע הסתבך בסבך אטד שצמח שם. נדמה הי לו שהסבך מנסה להחזיק אותו בכוח ולא לתת לו להמשיך. באותו הרגע הוא ראה שהאישה הולכת סביב וסביב הכנסייה

העתיקה.

"הנה הזדמנות לקבל את הנשיקה שלי" חשב לרי "רק אמתין בפינה וכשהיא תגיע שוב נראה מה ניתן לעשות".

תוך רגע היה כבר במקום ושמע שהיא מתקרבת. הוא קפץ לקראתה בזרועות פתוחים ותפס בידיו אישה חסרת ראש. לא היו לה כל שפתיים לנשיקה!

"אכן, זה מסביר מדוע היא לא דיברה" אמר לרי והתעלף. כשהתעורר ופתח את עיניו בזהירות שמע קולות משונים וצליל פעמונים קטנים "דינג-דינג-דינג". נשמעה מוסיקה מוזרה ולרי לא ידע מה לחשוב. לכן התעלף שוב. כשהתעורר שנית היה כבר אור מלא ולשמחתו הוא ראה שהוא בריא ושלם, לא חסר ממנו כלום. הוא קם באיטיות ואמר לעצמו "נלך לבריכה לראות אם אמצא את הסוס."

אך הסוס כבר לא היה שם ולרי החליט לחזור הביתה. שם פגש את אישתו, רוגזת כמו סערה על כך שנעדר כל הלילה. היא שמעה

על הסוס אותו קנה ואיבד.  
"אך למה הלכת לכנסייה עתיקה זו, שלא  
בדרך שלך ובאישון הלילה, לרי?" שאלה.  
לרי גירד בראשו והחליט שעדיף לספר את  
האמת. "ננסי, אני מודה. אני הלכתי אחרי  
אישה צעירה וללא ראש"  
אישתו כבר לא רצתה לשמוע יותר "ידעתי  
שזו הייתה אישה, אבל אישה ללא ראש? לרי  
לרי, הלכת אחרי כזו.. הו.. הו.." לרגע היא לא  
ידע מה לומר.  
"טוב" אמר לרי "ככל שנדבר פחות כך נתפשר  
מהר יותר מהר. אני אפילו לא יכולתי לנשק  
לאישה זו. ואיך יכולה אישה ללא ראש  
להיקרא "אישה טובה" כשאין לה כלל לשון?"  
אישתו לא קלטה את הרמז ובסוף המילה  
האחרונה הייתה שלה.